

ת"פ 54135/07/14 - מדינת ישראל נגד צ צ ש - בעצמו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 54135-07-14 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד סיגל אלפר
נגד
צ צ ש - בעצמו
ע"י ב"כ עוה"ד גיל אידלמן

המאשימה

הנאשם

הכרעת-דין

1. אני מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום - מחמת הספק

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (**2 אישומים**); הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

3. על פי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית היו הנאשם וה' (להלן: "המתלוננת") גרושים במשך כ-3 חודשים ולהם 9 ילדים משותפים המתגוררים עם המתלוננת, וכן היא הייתה נשואה למר א' (להלן: "המתלונן").

על פי האישום הראשון, **במרץ 2014** במספר מועדים ובסמוך למועד הגירושין של הנאשם והמתלוננת, הגיע הנאשם לבית המתלוננת בX, ללא אישורה, ואיים עליה באומרו לה כי 'אם תתחתן או תכניס אל הבית גבר אחר- הוא יהרוג אותה'.

על פי האישום השני, ביום **11.6.14** עת חזרו המתלוננים לבית מהקניות, דלק אחריהם הנאשם שנסע ברכבו, ובהגיעם לבית כשיצאו מהרכב יחד עם ילדיהם של הנאשם והמתלוננת, יצא גם הנאשם מרכבו וניגש אל המתלוננים.

הנאשם פנה למתלוננת באומרו לה "אני ארצח אותך, מופקרת" והחל לגדף את המתלוננים באומרו להם "אני

אזיין אתכם, יא בן זונה יא מניאק, אתה תתעסק עם הילדים שלי"

המתלונן השיב לנאשם כי עליו להתבייש בעצמו אולם זה השיב למתלוננת כי לו היה לו נשק היה הורג אותם עכשיו.

הנאשם אף פנה למתלוננת בשנית באומרו לה "יא זונה מופקרת, זה מה שרצית עכשיו?" וכל זאת לנגד עיני שלושת ילדיהם הקטינים.

הנאשם ניגש אל המתלונן תפס אותו מאחור והחל להכותו באגרופיו בפניו, בצווארו ובחזהו והחל לבעוט בו ברגליו.

הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר התערבות עוברי אורח שהפרידו ביניהם וכתוצאה ממעשיו- נותר המתלונן עם נפיחות בפניו, כאבים עזים בראשו, סחרחורות ומכות יבשות בלסת.

.4 בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

בנוגע לאישום הראשון - הנאשם מודה כי הגיע לביתה של המתלוננת ביום האירוע, אולם לא איים עליה.

בנוגע לאישום השני - מכחיש כי עקב אחרי המתלוננים, הגם שמודה כי נפגש עימם, ומכחיש כי קילל ואיים עליהם, וטוען כי המתלונן הוא שתקף אותו בעוד הוא מנסה להתגונן מפניו, וכי עוברי האורח שהגיעו למקום לקחו את המתלונן מעליו.

.5 על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1- א ב י, המתלונן (עמ' 19-9 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- ה ב א, המתלוננת (עמ' 26-20 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-אלכס וינו (עמ' 29-26 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-אלכס נוביקוב (עמ' 32-29 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5-עוזיאל גרפי (עמ' 34-32 לפרוטוקול)

מטעם ההגנה העידו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 50-40 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2-א ק (עמ' 53-50 לפרוטוקול)

(3) ע"ה/ל-3 כ (עמ' 53-59 לפרוטוקול)

(4) ע"ה/א-4 א (עמ' 59-60 לפרוטוקול)

(5) ע"ה/א-5 מ (עמ' 60-62 לפרוטוקול)

(6) ע"ה/ס-6 א (עמ' 64-71 לפרוטוקול)

דין ומסקנות

.6

אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, לאחר שהתביעה לא עמדה בנטל הוכחת המיוחס לנאשם, מעבר לכל ספק סביר, ונותר ספר בליבי - שלא הוסר, באשר לאשמתו.

הרקע לאירועים

אין חולק כי עובר לאירוע היו המתלוננים והנאשם בסכסוך עמוק על רקע גירושיהם של המתלוננת והנאשם, לאחר שנות נישואין רבות, ונישואיה למתלונן זמן קצר לאחר מכן.

עוד אין חולק כי תשעת ילדיהם המשותפים של הנאשם והמתלוננת המשיכו להתגורר ביחד עם המתלוננים בבית, ובשלב מסוים- עבר הילד הגדול, נ (להלן: "נ"), להתגורר עם הנאשם על רקע התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת ואחת מאחיותיו, בנינה אף הורשע בפלילים (עמ' 9 ש' 25-29).

מעדותם של המתלוננים עולה תמונה של התנהלות אלימה מצד הנאשם כלפיהם לאורך כל הדרך, זאת עד להסלמתה לכדי אלימות פיזית באירוע נשוא האישום השני.

מעדותו של **המתלונן** עולה כי למן ראשית הקשר בינו לבין המתלוננת, עשה הנאשם כל שלא ידו על מנת להרוס את יחסיהם ואת ביתם, איים עליהם ברצח באופן ישיר ועקיף, ובכלל זה נכנס לביתם פעמיים ואיים עליהם כי יהרוס את חייהם (עמ' 10 ש' 19-21, ש' 25-26), העביר להם מסרים מאיימים עם הילדים, הטיל דופי מוסרי במתלונן, ייחס לו נגיעה בבנות והכאת הבנים (**ת/2** ש' 9, ש' 11-13; עמ' 10 ש' 4-7), הסית את נגדם (עמ' 10 ש' 1-3) ואף איים עליהם באמצעות שיחה עם אחות המתלוננת ר (להלן: "ר") בה אמר לה כי לו היה בידיו אקדח- היה הורג את המתלוננים (עמ' 10 ש' 30-31; עמ' 18 ש' 3-6).

המתלונן מתאר כי הנאשם אינו מעורב בחיי הילדים, אינו מתפקד כאב, אינו מטפל בהם ואינו דואג להם, ועל כן הוא משמש כאביהם של הילדים הלכה למעשה (עמ' 10 ש' 7-8, ש' 13).

עוד מתאר המתלונן כי למרות שניסה לפנות לנאשם טרם החתונה וליישב את ההדורים, לא צלח הדבר בידו, הנאשם סירב להיפגש עמו, ואף איים עליו (עמ' 10 ש' 13-18; עמ' 14 ש' 17-20).

מעדותה של המתלוננת עולה כי טרם גירושיה מהנאשם עשתה כל שלא ידה על מנת לשמור על הבית ואחדות התא המשפחתי, אולם משהדבר לא צלח, בעיקר בשל היותו של הנאשם אלכוהוליסט המסרב לקבל טיפול לבעייתו- עברה הליך גירושין של כ-3 שנים מהנאשם, בו התקשתה לקבל ממנו גט, וכי אף לאחר מכן התקשה הנאשם להשלים עם הגירושים (עמ' 20 ש' 5-8, ש' 9-12).

בעדותה מתארת המתלוננת כי איומיו של הנאשם כלפיה החלו מעת ששמע כי היא מתחנת עם המתלונן, ומאז ואילך - נהג להעביר להם מסרים מאיימים דרך הילדים (עמ' 21 ש' 3-5; עמ' 25 ש' 25), ניסה להרוס את ביתם (עמ' 23 ש' 15-16), ולטענתה ניתק קשר עם הילדים ולא היה מעורב בחייהם כלל, פגש בהם לעיתים רחוקות, למרות שעבד בבי"ס בו למדו הילדים- לא התייחס אליהם והתעלם מהם במופגן (עמ' 21 ש' 18-21; עמ' 23 ש' 1-4, ש' 8-12; עמ' 24 ש' 21-26), ובכלל זה- לא הגיע לחתונת הבת הבכורה ולא היה שותף בחתונה (עמ' 23 ש' 29-30; עמ' 24 ש' 10).

עוד מתארת כי הנאשם הסית נגדה את נ, בנם הבכור, זאת בעיקר לאחר שהאחרון הצטרף לנאשם לשבעה על פטירת אביו, וחזר משם חצוף ואלים, כשניכר כי הנאשם השפיע עליו לרעה, כששיאה של התנהגות אלימה זו היה באחת השבתות בעטיה נעצר ע"י המשטרה ומאז מתגורר אצל הנאשם ששחרר אותו בערבות (עמ' 20 ש' 17-24).

לאור האמור, מתארת המתלוננת כי פחדה מהנאשם, הוציאה נגדו צו הרחקה (עמ' 25 ש' 18-19, ש' 22-23), ואף ניסיונו של המתלונן לשוחח ולהיפגש עמו כדי ליישר את ההדורים לא צלח (עמ' 24 ש' 17-18).

המתלוננים טוענים כי על רקע המתיחות האמורה בינם לבין הנאשם, התרחשו שני האירועים נשוא כתב האישום.

אישום ראשון

ייאמר מיד כי הגם שהוכח בפניי כי הנאשם הגיע לבית המתלוננת, למצער פעמיים, הרי שלא הוכח כי איים עליה או כי הסיג גבול.

המתלוננת מעידה אודות שני אירועים בהם הגיע הנאשם לביתה ואיים עליה (עמ' 21 ש' 1-2).

עובר לחתונתה עם המתלונן התפרץ הנאשם לבית, כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ביחד עם חברו א ק, והחל צועק ומקלל לבל תכניס גבר אחר לבית, תוך שהוא זורק חפצים ומטיל פחד (עמ' 20 ש' 25-31; עמ' 26 ש' 4).

5) וכן איים עליה כי אם תתחתן- יהרוג אותה (עמ' 21 ש' 6-7).

פעם נוספת, התפרץ הנאשם לביתה ביום חתונתה עם המתלונן, ולטענתה חברתה א' שנכחה אותה שעה בביתה, הייתה אף היא עדה להתנהגות זו (עמ' 26 ש' 1-4).

לגבי אירוע זה ביום חתונתם מעיד אף המתלונן, ומתאר כי הנאשם התפרץ לביתם והחל להטיח עלבונות במתלוננת עד שא' השכנה שנכחה במקום הוציאה אותו מהבית (עמ' 10 ש' 19-21).

ייאמר כי הנאשם עצמו מודה כי נוכחותו של המתלונן בביתה של המתלוננת היוותה מניע להתנהגות אמוציונלית מאוד מצדו.

הנאשם מודה כי העובדה לפיה המתלוננים חיו יחד בבית המתלוננת, ביחד עם הילדים, בטרם נישאו בפועל - בניגוד לרוח התורה ולמקובל בקהילה החרדית, כפי שאישרו המתלוננים עצמם (עמ' 12 ש' 20-25), הכעיסה אותו והטרידה את מנוחתו עד כי מודה שניגש לבית המתלוננת ביחד עם חברו על מנת לשוחח עמה בסוגיה זו.

יש לציין כי בעוד שהשתכנעתי כי הנאשם הגיע לבית המתלוננים בשתי הפעמים האמורות, הרי שלא הוכח בפניי כי איים או הסיג גבול.

בכל הנוגע לאירוע ביום החתונה- המתלונן עצמו מעיד לעניין זה כדלקמן-

"הוא פרץ לתוך הבית והתחיל לדבר אל אשתי איזה יופי איזה זה ואני הייתי מחוץ לחדר, זה היה בתוך הבית שלנו, ואז כמובן שלא היה נעים..."
(עמ' 10 ש' 19-21)

לא זו בלבד כי מדברים אלה של המתלונן לא עולה כל התנהגות אלימה או מאיימת, כי אם ההפך, אלא שדברים אלו מתיישבים עם גרסתו של הנאשם לעניין זה-

"ביום החתונה באתי אליהם הביתה, להגיד להם מזל טוב, לאחר שהזמינה אותי לחתונה, היא אמרה לי תודה תודה לא צריכים את המזל טוב שלך. בני נ היה עד וחברתם א'
(עמ' 42 ש' 17-18)

למותר לציין כי המתלוננת בגרסתה במשטרה כלל לא סיפרה אודות התפרצותו הנטענת של הנאשם לביתם ביום החתונה אלא העידה על כך לראשונה בבימ"ש (עמ' 26 ש' 1-3), כשגם מעדות זו- לא עולה טענה בדבר איומים שהשמיע הנאשם במעמד זה אלא לכל היותר עלבונות- גרסה שממילא כאמור לא נתמכת בגרסתו של המתלונן, למעט עצם הגעתו של הנאשם לבית ביום החתונה- עובדה בה הוא מודה בעצמו.

לא זאת אף זאת, העובדה לפיה נמנעה התביעה מלהעיד את אותה "א", שאלביא כולי עלמא נכחה באירוע, וחרף העובדה כי מדובר בחברתם ושכנתם של המתלוננים הניתנת לאיתור וזימון לעדות על נקל, רק מחזקת את החולשה הראייתית בנקודה זו הואיל והלכה פסוקה היא כי הימנעות מהבאת עד רלוונטי תשמש לחובת הצד שנמנע מהבאתו (ע"א 9656/05 נפתלי שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ (פורסם בנבו, מיום 27.7.08); ע"א 548/78 אלמונית נ' פלוני, פ"ד לה (1) 736, 760 (1980)).

הגם שהנאשם מודה כי הגיע פעמיים לבית המתלוננת- שולל מכל וכל כי איים עליה (עמ' 41 ש' 27; ת/2 ש' 27) ומכחיש כי זרק ושבר חפצים בבית (ת/2 ש' 52).

הנאשם מודה שהעובדה לפיה התגוררה ביחד עם המתלונן עובר לנישואיהם הטרידה את מנוחתו, וכחודשיים לאחר גירושיהם פנה הנאשם לחברו, ע"ה/2 - א ק (להלן: "ק"), על מנת שייגש עמו למתלוננת וידבר איתה על כך שהדבר נוגד את רוח היישוב החרדי (עמ' 40 ש' 24-25; עמ' 41 ש' 28-31; עמ' 42 ש' 1-2).

בהגיע לבית המתלוננת, המתין הנאשם ברכב בעוד שק' נכנס לבית ושוחח עם המתלוננת, אולם לאחר שהנאשם המתין כמה דקות ברכב- יצא מהרכב על מנת לומר לק' כי עליהם ללכת.

בשלב זה ניגש לק' והמתלוננת שעמדו ושוחחו בכניסה לבית, ובהגיעו אליהם הטיח במתלוננת כיצד היא לא מתביישת להתגורר עם המתלונן בבית אחד ללא נישואין, ובתגובה- היא דחפה אותו והשניים עזבו את המקום (ת/2 ש' 27-30; עמ' 42 ש' 6-10).

הנאשם מדגיש כי לא איים על המתלוננת במעמד זה אלא ביקש כי תתחתן עם המתלונן על מנת שהדבר יהיה מכובד יותר כלפיו וכלפי הילדים (עמ' 42 ש' 14-15).

בכל הנוגע לאירוע ביום החתונה, שאינו קשור לאירוע בו הגיע עם ק', אלא מדובר באירוע נפרד (עמ' 49 ש' 25-29), מעיד הנאשם כאמור כי הגיע לברך אותם במזל טוב לאחר שהוזמן לחתונה כאורח, אולם המתלוננת זלזלה בו ואמרה לו כי אינם זקוקים לברכותיו, כל זאת בנוכחותם של א' ונ' (עמ' 42 ש' 17-18; עמ' 50 ש' 1-6, ש' 11).

גרסתו של הנאשם נתמכת לחלוטין בעדותו של ק'.

ק' מעיד כי מכיר את הנאשם מבית הכנסת בו מתפללים יחד, וכן מכיר את המתלוננת ואביה (עמ' 50 ש' 32).

בדומה לגרסת הנאשם, מעיד ק' כי בעקבות שמועות אודות מגוריהם המשותפים של המתלוננים ללא חתונה, באופן שאינו מקובל בחברה החרדית ופוגע בשמם הטוב של הילדים, ביקש ממנו הנאשם לפנות אל המתלוננת ולשכנעה להפסיק התנהגות זו (עמ' 51 ש' 3-4, ש' 6-9).

עוד מתאר העד כי נסע ביחד עם הנאשם לבית המתלוננת, ושם המתין הנאשם ברכב בעוד הוא עצמו נכנס לשוחח עימה (עמ' 51 ש' 9-6).

בשיחה ביניהם מתאר ק' כי לאחר שאמרה לו כי הנאשם אינו מעניין אותה, אמר לה כי ישנה חשיבות לשמירה על כבודה וכבוד הילדים, והמתלוננת הבינה את דבריו והסכימה איתו (עמ' 51 ש' 10).

בעת שעמד בדלת והתכוון לצאת מהבית - דפק הנאשם לפתע בדלת והעד פתח לו, כל זאת למורת רוחו של העד שביקש למנוע את המפגש בין הנאשם למתלוננת בשל המתיחות הרבה ביניהם (עמ' 51 ש' 10-12).

אליבא ק' בנסיבות אלה, הטיח הנאשם "מילה לא יפה" במתלוננת והיא בתגובה דחפה אותו החוצה והחלה לצרוח עליו, ועל כן מיהר העד לקחת את הנאשם ולעזוב את המקום (עמ' 51 ש' 13-17).

העד מדגיש כי למרות שהנאשם דיבר בצורה לא יפה כלפי המתלוננת - הוא לא איים עליה במעמד זה, בשום שלב (עמ' 51 ש' 19-20).

יש לציין כי ק' אינו מעיד באופן מוטא לטובת הנאשם ומאשר בעדותו את גרסת המתלוננת לפיה טרם גירושה מהנאשם ניסו לעשות שלום בית, וכי הנאשם לא רצה להתגרש (עמ' 52 ש' 7-5, ש' 13-9) וכן מאשר בעדותו כי הנאשם נוהג לשתות אלכוהול לעיתים תכופות הגם שאינו מגיע כדי התמכרות (עמ' 52 ש' 31; עמ' 53 ש' 5).

זאת ועוד, העד מדגיש כי הגם שנפגש עם הנאשם לעיתים תכופות ומכירו מזה שנים, ועל בסיס היכרותם פנה אליו בנסיבות אלה, הרי שדווקא הינו מקורב יותר לאביה של המתלוננת ולמשפחתה (עמ' 51 ש' 23-30; עמ' 52 ש' 1-4).

לאור האמור, התרשמתי כי עד זה הינו אמין ומהימן, שמעיד אודות מה שראה וקלט בחושיו, באופן המתיישב עם גרסת הנאשם בכל הנוגע לאירוע זה, בו לא התרשמתי כי התגבשה עבירת אימים כלפי המתלוננת.

בכל הנוגע לאימים הנטענים ביום החתונה כנ"ל - הרי שגרסת המתלונן עצמו אינה תומכת בגרסת המתלוננת לעניין זה, כמפורט לעיל, ועדים אחרים שנכחו לטענת המתלוננים באירוע, דוגמת א או נ- לא הובאו לעדות, באופן הפועל לחובת המאשימה.

לאור מקבץ הנימוקים הנ"ל, מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מאישום זה.

אישום שני

בכל הנוגע לאירוע זה - מתאר המתלונן כי בעת שחזר ביחד עם המתלוננת מקניות בסופרמרקט, עקב אחריהם הנאשם ברכבו, וכשירדו לפרוק את המצרכים ביחד עם הילדים (עמ' 11 ש' 10) - הגיע הנאשם לבית ברכבו,

יצא והחל לקלל את המתלוננת קללות נמרצות "פרוצה" "זונה" שרמוטה" ולאיים עליהם "אני ארצח אתכם" - כל זאת חרף היותו אדם ירא שמיים כביכול בעל חזות חרדית, פאות וזקן (עמ' 11 ש' 7-3, ש' 9).

לטענת המתלונן - במקום נכחו המתלוננת, שני הילדים מ' בן ה-11 וא' בת ה-8, וכמה שכנים (עמ' 11 ש' 10-11).

בנסיבות אלה, הטיח המתלונן בנאשם כיצד הוא לא מתבייש להתנהג כך לאחר שמפרנס ודואג לילדיו שלו כאילו היה אביהם (עמ' 11 ש' 12-13), ובתגובה- בהיותו עם גבו לנאשם בעת שרצה להרים את הסלים, התקרב אליו הנאשם, כשריח חריף של אלכוהול נודף מפיו, התנפל עליו מאחור, והחל לתת לו אגרופים בצוואר ובפנים, ובעט בו (עמ' 11 ש' 14-16).

המתלונן מתאר כי פחד להסתבך במקרה שיתגונן, העדיף לא להתגונן כלל, הוריד את הראש וספג באופן פאסיבי לחלוטין את מכותיו של הנאשם עד שהגיע אחד השכנים למקום ו"תלש" את הנאשם ממנו (עמ' 11 ש' 25-27; עמ' 12 ש' 9-10).

לאחר מכן איים עליו הנאשם כי אם יתלונן עליו במשטרה- ירצח אותו, ואיום דומה השמיע באוזני השכן שהפריד ביניהם, נכנס לרכבו ונסע מהמקום, עוד טרם הגעת השוטרים (**ת/1**; עמ' 11 ש' 27-29; עמ' 19 ש' 11-12; עמ' 12 ש' 7-8).

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן חבלות וסימני פגיעות, הוא חש כאבים בראש ובצוואר וסבל מסחרחורות, וקיבל טיפול רפואי מניידת מד"א שהגיעה למקום (עמ' 11 ש' 16-18).

עוד מתאר המתלונן כי הכאב הפיזי הינו כאין וכאפס לעומת הסבל הנפשי והבושה שחש כתוצאה ממעשי הנאשם ומהפגיעה בכבודו למול הילדים (עמ' 11 ש' 20-23).

אף מדו"ח הפעולה של השוטר אלכס וינו שהגיע למקום עולה כי המתלוננים טענו שהמתלונן אוים והותקף ע"י הנאשם, ואף ציין כי המתלונן נראה חבול בצד שמאל של פניו- אוזן נפוחה ולחי ולסת שמאליתנפוחות (**ת/1**; עמ' 27 ש' 14-17).

מעדותו של המתלונן עולה כי הם חוששים מהנאשם וממה שעלול לעשות הואיל והגם שמאז האירוע נשוא האישום השני אין להם קשר עמו- הרי שהוא כבר הוכיח כי מסוגל ליישם את איומיו, והם מפחדים ממנו (עמ' 10 ש' 4; עמ' 11 ש' 2-1; עמ' 15 ש' 5).

למרות שבעדותו שולל המתלונן כל מניע להכפיש את הנאשם או להתלונן עליו (עמ' 12 ש' 12), הרי שבמהלך עדותו עולה כי הוא והמתלוננת כבר שלחו בעבר מכתב לראש המועצה ב'X בו הכפישו את שמו של הנאשם, טענו כי הוא אלכוהוליסט וכי יש לו עבר פלילי, וביקשו שיפטר אותו מעבודתו בבתי הספר בהם עובד כאב בית,

כל זאת לאחר שהנאשם איים על ילדיו הלומדים בבי"ס בו הוא עובד, הטריד אותם ובייש אותם בפני יתר הילדים עד כי לא רצו ללכת עוד לבית הספר (עמ' 12 ש' 29-32; עמ' 13 ש' 1-2, ש' 4-8, ש' 16).

טענות אלו, בד בבד עם גרסתו לפיה מיום שמכיר את הנאשם הוא מדבר אליו לא יפה ומאיים עליו ועל המתלוננת וממרר את חייהם (עמ' 14 ש' 11)- בהחלט מקימים באופן עקרוני מניע מצדו להתלונן כנגד הנאשם.

דברים אלו מתחדדים נוכח העובדה כי המתלונן מודה בפה מלא כי טרם שליחת המכתב בו ביקש את פיטורי הנאשם כאמור - לא ברר את טענותיו לאשורן, ובכלל זה - לא בדק את רישומו הפלילי של הנאשם, שהינו נקי, ולא ביסס את טענותיו בדבר אלכוהוליזם או תפקוד לקוי במסגרת העבודה, כשלטענתו- אימות טענותיו במכתב אמור להיעשות ע"י המועצה (עמ' 13 ש' 21-25, ש' 32; עמ' 14 ש' 2-4, ש' 7).

מחקירתו הנגדית של המתלונן עולה כי דווקא לו עצמו יש עבר פלילי בעבירות אלימות.

כך, מודה המתלונן בבימ"ש כי בעברו "נקלע" לזירות אירועים בהן הותקף והתגונן, ועל כן נמנע מלהתגונן זו הפעם (עמ' 16 ש' 3-9). פעם אחת - בגין סכסוך בכביש עם נהג רכב אחר, אירוע בגינו הורשע בין היתר בתקיפה והושת עליו מאסר מותנה, ובפעם שניה - הורשע בדין התנהגות פסולה במקום ציבורי ותקיפת עובד סניף דואר והושת עליו בין היתר של"צ ומאסר מותנה (עמ' 16 ש' 13-21).

בנוסף - מעיד המתלונן כי בעברו תלונה בגין עבירות אלימות במשפחה, לאחר שגרשותו התלוננת כי נהג כלפיה באלימות, בעוד שבפועל היה במצב נפשי נסער, בעט ברכב צעצוע ובתגובה היו חילופי צעקות בינו לבין גרושתו, בעטיים התלונה נגדו בתלונת שווא וייחסה לו מעשים שלא היו ולא נבראו (עמ' 16 ש' 26, ש' 28-32; עמ' 17 ש' 1-7).

עם זאת יש לציין כי אף הנאשם מודה, בהתאם לעדות המתלוננים, כי פנה למועצה בתלונה על המתלונן בגין הכאת הילדים, תלונה עליה לא קיבל כל מענה (עמ' 23 ש' 17, ש' 21-22, ש' 20-26; ת/2 ש' 10-11).

יש לציין כי בגרסת המתלונן עולות סתירות מהותיות, שמטילות צל של ספק על עדותו.

כך, למרות שמעיד כי לא נגע בנאשם "בציפורן" (עמ' 15 ש' 18) ומכחיש כי חבל בו אף בדרך של התגוננות, הרי שבמעמד חקירתו של הנאשם במשטרה מציין החוקר המשטירתי סימני חבלה ומאבק על גופו של הנאשם, ובכלל זה - מכה ברגלו, שריטה בצווארו, וחולצתו הקרועה.

עובדה זו מטילה דופי מסוים באמינות המתלונן, שכן תאורו לפיו התכופף והחזיק ראשו בין ידיו בפאסיביות מוחלטת שעה שהנאשם מפליא בו מכותיו- אינה מתיישבת עם הממצאים הנ"ל.

זאת ועוד, למרות שאומר לשוטרים במקום האירוע כי בידו הקלטות של איומים מצד הנאשם כלפיו בשיחת טלפון ביניהם - לא נמסרו הקלטות אלה לידי המשטרה בשום שלב, ולא הושמעו אף במעמד עדותו בבימ"ש.

בשים לב למחדל החקירתי בהתנהלות השוטרים לעניין זה - הרי שלא ניתן להתעלם מהתנהלות התמוהה של המתלונן בעניין זה, כשלדידו לא עשה דבר על מנת למסור הקלטות אלה מיוזמתו למשטרה בעת האירוע, או לאחר מכן בעת הגעתו לתחנה להגיש תלונה, או למצער- להשמיען בבואו להעיד בבימ"ש, כשבתשובתו לפיה "לא התבקש למסור את ההקלטות" ועל כן לא עשה זאת (עמ' 18 ש' 24-28) - אינה סבירה בנסיבות אלה.

למותר לציין כי עצם הקלטת הנאשם בשיחה ע"י המתלונן תמוהה לכשעצמה, מקום בו טוען כי אין ביניהם שיג ושיח, למעט אותה פעם בה רצה להיפגש עם הנאשם וליישב הדורים והאחרון- סרב, אולם יש לציין כי המתלונן לא נחקר על כך בעדותו בבימ"ש.

אף עיתוי הגשת התלונה במשטרה מעורר שאלה.

אליבא המתלונן, עד לאירוע דנן נמנע מהגשת תלונה במשטרה נגד הנאשם, חרף קיומן של הקלטות כאמור של איומים בשיחת טלפון, כיוון שהיה זה איום ראשון ולא רצה להזיק לו ולהרוס את חייו (עמ' 14 ש' 21-25).

נשאלת השאלה: אם מדובר באיום ראשון מצד הנאשם- מדוע הקליט אותו המתלונן בשיחת טלפון, ויתרה מכך- כיצד ידע כי הנאשם מתעתד לאיים עליו באופן שיצדיק את הקלטת השיחה?

יתרה מכך, משהמשיכו איומיו של הנאשם אף ביום החתונה כאמור, עדיין נמנע המתלונן מהגשת תלונה כנגדו מאותו הטעם (עמ' 14 ש' 28-32) ולטענת המתלונן- הבלג והגיב באיפוק כלפי הנאשם עד שהאחרון הכה אותו באירוע דנן (עמ' 14 ש' 31-32).

ואולם, גם זו הפעם, חרף מימוש איומיו של הנאשם והכאתו הפיזית, לא מיהר המתלונן לתחנת המשטרה אלא רק כעבור כ-4 ימים, למחרת היום בו התברר לו כי הנאשם הוא שהגיש תלונה במשטרה כנגדו, המתלונן זומן לחקירה במשטרה, ורק במועד זה כאמור הוציא צו הרחקה כנגד הנאשם (עמ' 11 ש' 31-32; עמ' 15 ש' 6-14).

יוער כי טענת המתלונן לפיה שכב פצוע במהלך ימים אלה אינה טענה סבירה מקום בו טוען לחשש ממשי שלו ושל המתלוננת מפני הנאשם, וכשהמתלוננת עצמה יכולה הייתה אף היא להגיש תלונה וצו הרחקה כנגד הנאשם על אתר.

ואולם, דבר מאלה לא נעשה- אלא רק לאחר שהנאשם הוא שהגיש תלונה במשטרה כנגד המתלונן.

מעדותה של המתלוננת לאירוע זה עולה כי בעת שחזרו מקניות, הבחינה בנאשם נוסע אחריהם ברכבו, וכשעצרו ליד הבית והחלו לפרוק את המצרכים בעזרת הילדים מ, ש, ר וא', הגיע הנאשם ברכבו אף הוא לבית (עמ' 21

ש' ש' 11-16)

בשלב ראשון מתארת כי הנאשם החל לקלל ולגדף את המתלונן בעודו ישוב ברכב עם חלון פתוח והטיח לעברו **"יא בו זונה יא מניאק תזהר לגעת לי בילדים"** (עמ' 21 ש' 17-18), ובתגובה הטיח בו המתלונן כיצד הוא לא מתבייש לקלל בצורה כזו בעודו אדם דתי עם פאות וזקן, וכי אם היה מתנהג כמו אב נורמלי- הכל היה בסדר (עמ' 21 ש' 25; עמ' 22 ש' 8-9).

לטענתה - בשלב זה, נוכח תגובתו הנ"ל של המתלונן, יצא הנאשם מהרכב, התקרב למתלונן מאחור והחל לחבוט בו ולהשתולל, לתת לו בעיטות ואגרופים, כשכל אותה העת המתלונן עמד עם ידיים על הפנים כדי להגן על עצמו ועל ראשו, ולא החזיר לו מכות, עד שהגיע בחור שהפריד את הנאשם ממנו (עמ' 21 ש' 28-30; עמ' 22 ש' 1-2).

בהתאם לגרסת המתלונן, מתארת אף היא כי לאחר האירוע המתלונן חש ברע, סבל מכאבי ראש וסחרחורות, ולא יכול היה לקום מהמיטה (עמ' 22 ש' 27).

ייאמר כי השוואת גרסת המתלוננת לזו של המתלונן, כמו גם עדים אחרים, מעלה לא מעט סתירות מהותיות.

כך, בבימ"ש מעידה המתלוננת שהנאשם איים במעמד זה כי 'לו היה לו אקדח- היה יורה בהם והורג את שניהם' (עמ' 22 ש' 4-5), איום הדומה בתוכנו לזה שייחסה המתלוננת לאיום שהשמיע הנאשם לטענתה אף באוזני אחותה ר (עמ' 22 ש' 28-31), ולא זכרה איומים נוספים.

לאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה- אישרה כי איים שיהרוג את שניהם ויעשה לזה סוף (עמ' 22 ש' 20).

יש לציין כי למרות שמדובר באיום חמור של רצח באמצעות אקדח- לא זו בלבד שלא אזכר אותו המתלונן בעדותו לגבי האירוע, אלא ציין במפורש כי לפי מה שסיפרה לו המתלוננת-תוכן איום זה נאמר ע"י הנאשם בשיחה לר'.

משנשאלה המתלוננת לפרש הדברים טענה כי את האיום באקדח השמיע הן באוזניה והן באוזני ר', וכי המתלונן לא שמע אותו כיוון שהיה המום מהתקיפה באירוע (עמ' 25 ש' 13-15, ש' 17).

בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע - מתאר המתלונן כי לאחר המכות נכנס הנאשם לרכבו וברח מהמקום בעוד שהמתלוננת מתארת כי הנאשם נכנס לרכבו, התיישב בו ולא נסע, שוב התעצבן ויצא אל המתלונן בשנית כדי לתקוף אותו, אולם הבחור שהפריד ביניהם קודם לכן, ששמו א י, עצר בעדו (עמ' 22 ש' 22-23; עמ' 25 ש' 11-12).

למותר לציין כי המתלוננת לא הזכירה בהודעתה במשטרה את שמו של אותו א י כמי שהפריד בין הנאשם למתלונן באירוע, ורק בעדותה בבימ"ש נקבה בשמו לאחר שהתקשרה לבתה ושאלה אותה לשמו (עמ' 26 ש' 8-10).

לטענתה אף פנתה אליו וביקשה ממנו להעיד בבימ"ש, אולם הוא סרב (עמ' 22 ש' 11-13).

סתירה מהותית נוספת עולה נוכח השוואת דבריה של המתלוננת לאלו של ע"ה/3- ל כ (להלן: "ל") לפיהם מכחישה כי בעת שנכנס הנאשם לרכבו טרקה את הדלת על רגלו השמאלית, שהייתה עדיין מחוץ לרכב, בחוזקה זאת בניגוד לגרסתו של ל לעניין זה (עמ' 26 ש' 13-14).

יש לציין כי באופן תמוה - עדויותיהם של יתר ה"נוכחים" באירוע - אינן בנמצא.

כך, חרף גרסתם של המתלוננים לפיה למצער שניים מהילדים נכחו באירוע (עמ' 21 ש' 11-16; עמ' 22 ש' 8-9; עמ' 11 ש' 10-11), והעדר התנגדות מצד המתלוננת לכך- לא נגבתה גרסתם של מי מהם.

בכל הנוגע ליתר העדים - הרי שאלו "פטרו" עצמם ממתן עדות בשל טענות מן הגורן ומן היקב, ובכל מקרה- למעט מזכר המתעד את עצם הפנייה אליהם, לא נעשתה כל פעולת חקירה כדי לזמנם לגביית עדות (ת/3-5).

יוער כי מעבר לגרסתם של המתלוננים והנאשם לנוכחות עדי ראיה במקום, הדבר עולה אף מעדותו של ל המזכיר בחור שהפריד בין הצדדים ועד ראיה נוסף שפוחד להעיד, ועל כן אינו נוקב בשמו בעדותו (עמ' 57 ש' 11-13; עמ' 58 ש' 29).

למעשה - לגבי שני האישומים הייתה זו ההגנה שהביאה את העדים הרלוונטיים, חלקם אובייקטיביים שאינם מקורבים לנאשם, בעוד שגרסת התביעה נסמכה רובה ככולה על עדותם של המתלוננים, שבלשון המעטה- אינם אובייקטיביים בנסיבות אלה, ואף שוחחו ביניהם אודות האירוע כדרכם של בני זוג (עמ' 25 ש' 7-8).

באופן זה, לא הביאה המאשימה אף לא אחד מהעדים לגביהם נטען כי נכחו באירוע האלים, חרף העובדה כי מדובר במספר עדים לא מבוטל שאף אותרו ע"י המשטרה, לא נגבתה הודעת מי מתשעת ילדיהם של המתלוננת והנאשם, שחלקם לפחות נכח באירוע השני (ת/1), לא הובאה האחות ר' - שבאזניה נטען כי איים הנאשם ברצח המתלוננים באקדח, ולא הובאה א' שנכחה באירוע נשוא האישום הראשון.

העדר מקבץ משמעותי זה של עדי תביעה פוטנציאליים, שהבאתם לעדות מתבקשת נוכח הפער בגרסאות הצדדים, מביא להעדר תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם במיוחד לו, לא כל שכן

מעל לכל ספק סביר.

נחיצותם של עדים אובייקטיביים מתחדד בעיקר בתיק כגון דא, בו קיים סכסוך ממושך ורווי אמוציות בין הצדדים, וברקע קיומן של תלונות הדדיות במועצה ובמשטרה.

מנגד- גרסת הנאשם לעניין אישום זה נתמכת בגרסתו של **ל**, שהיה עד ראייה לחלק מהאירוע, ושמעיד כי לא הייתה כל אלימות מצד הנאשם.

הגם של' הגיע לאחר תחילת האירוע, באופן שאינו שומט בפני עצמו את הקרקע תחת טענה כי אלימות התרחשה בין הצדדים בראשית האירוע, קל וחומר מקום בו אליבא דכולא עלמא היה אירוע אלים בין הצדדים אלא שנחלקו בשאלה מי יזם אירוע זה, הרי שמקום בו התרשמתי מנטייה של המתלוננים להגזים בעניינו של הנאשם ולהכפיש את שמו, ובהעדר עדותם של עדים פוטנציאליים רבים אחרים שנכחו במקום- ישנה חשיבות לעדותו.

הנאשם מכחיש כי נהג באלימות כלפי מי מהמתלוננים באירוע זה (עמ' 47 ש' 21) וכן מכחיש כי איים על המתלוננים ברצח (**ת/2** ש' 33, ש' 49, ש' 61) אך מודה כי דיבר אליהם לא יפה והטיח בהם כי נוהגים בהפקרות (**ת/2** ש' 35).

אליבא הנאשם -המתלונן הוא שתקף אותו בעוד הוא עצמו התגונן מפניו, ומכאן ייתכנו החבלות הנטענות על גופו של המתלונן, אותן לא ראה בשטח (עמ' 46 ש' 25-28; עמ' 47 ש' 23, ש' 26; עמ' 48 ש' 1-4).

מעדותו עולה כי לא עקב אחרי המתלוננים אלא בעת שהיה בדרכו לתפילת מנחה- הבחין בהם מגיעים ברכב הביתה, ורצה לשוחח עימם בנוגע לתלונותיו בדבר יחסו האלים של המתלונן לילדים, תלונות שטרם טופלו ע"י מחלקת הרווחה בעת הרלוונטית (**נ/1** ש' 8-10; **ת/2** ש' 14-16).

בהגיעו למתלוננים ברכבו, ובעודו ישוב ברכב, פנה למתלונן ודרש ממנו להפסיק להכות את ילדיו ולגעת בבנות, ובתגובה- התקדם לעברו המתלונן והתריס לעברו "למה מי אתה?" וכן שימשיך להתנהג כפי שרוצה כי הנאשם אינו אבא לילדים (**נ/1** ש' 10-11; עמ' 42 ש' 22-27; **ת/2** ש' 17).

בשלב זה החל הנאשם לומר מילות גנאי למתלוננת והמתלונן ששמע זאת- תפס את הנאשם בצווארו בידיו, וחנק אותו (עמ' 42 ש' 27-29).

במשטרה מסר כי המתלונן תפס בצווארון חולצתה ובידו השנייה חנק אותו וניער אותו וכך נקרע לו כפתור חולצתו- שלפי החוקר נראה כי חסר כפתור בחלק העליון של החולצה (**נ/1** ש' 12-15; **ת/2** ש' 17-18).

הנאשם מתאר כי ניסה להשתחרר מאחיזתו של המתלונן והניף ידיו לכל עבר וניסה לדחוף אותו אולם ללא

הועיל בשל חוזקו של המתלונן, ורק משעברו במקום שני אנשים, אותם מזהה הנאשם בשמות א י ו נ', עלה בידם למשוך את המתלונן ממנו (נ/1 ש' 17-18; ת/2 ש' 20, ש' 38-39, ש' 41; עמ' 42 ש' 29-32).

בהמשך מתאר המתלונן כי עלה לרכבו והמתלוננים ניגשו לרכב ירקו ובעטו בו והוא נסע מהמקום, ולמחרת התלונן על האירוע (עמ' 43 ש' 1-2, ש' 4, ש' 9; ת/2 ש' 43).

מחקירתו במשטרה של הנאשם עולה כי נראו חבלות על גופו, ובכלל זה סימן חום בגודל 3 ס"מ על צווארו, וסימן חבלה אדום על שוק הרגל (נ/1 ש' 12-16; ת/2 ש' 19-20).

הנאשם מסביר את ההבדל בין החבלות של המתלונן לחבלות על גופו שלו- שעניינן שריטה בצוואר ומכה ברגל הוא בכך שהמתלונן בעיקר חנק אותו בצוואר ולא הכה, בעוד שהוא התגונן בהנפת ידיים (עמ' 47 ש' 27-30).

עדותיו זו כאמור מקבלת חיזוק בעדותו של ל, שהינו מנהל בית ספר חב"ד בא ומכיר את הנאשם מעבודתו כאב בית בבי"ס (עמ' 53 ש' 20-21, ש' 23-25), אולם לא מכירו באופן אישי-חברי (עמ' 53 ש' 30-32), וכי אף את המתלוננים לא מכיר (עמ' 55 ש' 25).

מעדותו של ל עולה כי זוכר את האירוע היטב בבימ"ש, חרף חלוף הזמן, הואיל ומדובר באירוע חריג ביישוב קטן ושקט בהם הם גרים (עמ' 54 ש' 8-10).

ביום האירוע מתאר כי בדרכו לתפילת מנחה וערבית, שמע רעש וראה התקהלות אנשים. כשהתקרב - הבחין בנאשם כשהוא ישוב ברכב לידו אדם נוסף וכי היו חילופי מילים ומריבה בינו לבין המתלוננים (עמ' 54 ש' 11-12, ש' 14-17).

במהלך הריב, יצא הנאשם מהרכב והיו צעקות עד כדי מפגש כמעט פיזי בין המתלוננים (שעמדו עם הפנים אליו) לנאשם (שעמד בגבו אליו), והנאשם חזר וישב ברכב כשהדלת סגורה (עמ' 54 ש' 17-20).

בשלב זה, מתאר ל כי המתלוננים ניגשו לכיוון חלון הרכב והחלו חילופי מהלומות בין המתלונן לנאשם (עמ' 54 ש' 20; עמ' 57 ש' 16-18).

הנאשם החל להתרחק מהמקום ברכב לכיוון היציאה מהרחוב, וכיוון שהמתלוננים צעקו לעברו עצר כעבור 20 מטרים וירד מהרכב, הלך לכיוונם ואמר "**אני אראה לכם מה זה**", אולם הבחור שהיה עמו הלך אחריו, תפס אותו והכניסו חזרה לרכב עוד בטרם הגיע הנאשם אל המתלוננים (עמ' 54 ש' 21-22; עמ' 57 ש' 23-24, ש' 28).

בשלב זה, המתלוננים באו לכיוון הרכב והחלו חילופי דברים בשנית, והנאשם התיישב ברכב פעם נוספת, ובעוד רגלו השמאלית עדיין מחוץ לרכב- טרקה המתלוננת את הדלת על רגלו בחוזקה, והנאשם "חטף בומבה" כדברי העד שמתאר כי "ליבו התכווץ", והנאשם נסע מהמקום (עמ' 54 ש' 22-27; עמ' 55 ש' 9; עמ' 56 ש' 9; עמ' 57).

57 ש' 29-31; עמ' 58 ש' 1-2).

יש לציין כי מעדותו של ל עולה כי הגיע למקום באמצע האירוע, ולא ראה את ההתרחשות מתחילתה, ובכלל זה לא ראה את הגעת הנאשם או את נוכחות הילדים במקום (עמ' 58 ש' 24-27), אולם את החלק שראה - ראה היטב (עמ' 57 ש' 20; עמ' 58 ש' 11-12) ומרחקו מהמתלוננים היו כ-10-15 מטרים בלבד (עמ' 57 ש' 6-7).

העד חוזר אף בחקירתו הנגדית ומדגיש כי לא ראה כל אלימות באירוע, למעט חילופי מהלומות בין הנאשם למתלונן בעוד הנאשם יושב ברכב, אולם גם לגביה - **מדובר במהלומות לא חזקות עם הידיים דרך חלון הרכב והוא אינו יודע מי התחיל בהן** (עמ' 55 ש' 3-4; עמ' 59 ש' 11; עמ' 57 ש' 22-23).

בכל הנוגע לאלימות יזומה מצד הנאשם כלפי המתלונן - שולל זאת ל מכל וכל נחרצות, ומעיד כי בשום שלב לא תקף הנאשם את המתלונן (עמ' 58 ש' 6).

יתרה מכך, בעדותו הגיב בתדהמה נוכח גרסת המתלונן לאירוע כפי שהוצגה בפני מעל דוכן העדים, וחזר והעיד כי מדובר בשקר וכזב, ובתיאור שאינו קרוב לכלל להתרחשות במציאות

(עמ' 55 ש' 26-29).

ל חזר עוד והדגיש בעדותו כי ללא ספק היו אלו המתלוננים שהתקרבו מיוזמתם לרכב הנאשם בעודו ישוב בתוכו (עמ' 57 ש' 22-23), וכי ככל שמתוארת אלימות - הייתה זו מצד המתלוננת שטרקה את דלת הרכב בחוזקה על רגלו של הנאשם כאמור, עד כי למחרת בראותו בעבודה - שאל אותו אודות ה"בומבה" ברגל, מכה עליה לא הגיב הנאשם אלא הכניס רגלו לרכב, ונסע מהמקום (עמ' 55 ש' 10-9).

למעשה, הפער בין האירוע הנ"ל לו היה עד ל - לבין תיאור השוטר כי מדובר ב"אירוע אלימים", הינו כה גדול עד כי ל סבר כי מדובר באירוע אחר נוסף שהתרחש בין הצדדים (עמ' 55 ש' 1-2; עמ' 56 ש' 11-13).

בנסיבות אלה התרשמתי כי עדותו של העד מהימנה ואמינה.

ראשית, מדובר בעד אובייקטיבי מקום בו אינו מכיר כלל את המתלוננים, ואף בינו לבין הנאשם אין הכרות קרובה ואישית, והוא נעדר כל מניע בעדותו.

ל מעיד במפורש כי אין כל קשר חברי בינו לבין הנאשם, מעולם לא ביקרו זה בביתו של זה, אינם מתפללים יחד, ואף לא הוזמן לחתונתו השנייה של הנאשם, אלא כל היכרותם מסתכמת בעבודה משותפת כנ"ל של כשנתיים בבי"ס (עמ' 56 ש' 1-3, ש' 19-25).

שנית, מהמזכר של השוטר גרפי עלה כי העד לא היה מעוניין במסירת עדות (ת/6), ובבימ"ש העיד כי משהתקשר אליו השוטר גרפי למחרת היום- סיפר לו את שראה, ומששלל השוטר כי עליו להגיע למסור עדות בתחנת המשטרה- לא התקשר על כך (עמ' 54 ש' 30-31; עמ' 55 ש' 20-21).

שלישית, בעדותו מוסר העד פרטים לטובת הנאשם ולרעתו במידה שווה, מבלי שנוצר רושם כי הוא מבקש לגונן על הנאשם או לחליפין להשחיר את שמו, או את מי מהמתלוננים.

כך למשל מחד - בניגוד לגרסת הנאשם כאילו היה בדרך לבית כנסת באזור ביתם של המתלוננים - מעיד ל כי הנאשם לא מתפלל בבית כנסת בו הוא עצמו מתפלל והנמצא באזור (עמ' 56 ש' 19-25), מכחיש כי הייתה התגרות מצד המתלונן כלפי הנאשם (עמ' 55 ש' 17), ואף מתאר כי הנאשם עצר שוב את הרכב ויצא כמתואר, ומאידך- מאשר את עדות הנאשם לפיה לא פעל באלימות כלפי המתלוננים, כי המתלוננים חזרו וניגשו לרכבו, כי הנאשם הוא שספג אלימות מצדם כלפיו, וכי לא התרשם כי היה שתוי באירוע (עמ' 54 ש' 5).

על כן אף לא מצאתי מקום לייחס משקל רב לפער בין הדברים שנכתבו במזכר ע"י השוטר עוזיאל גרפי לפיהם כביכול מסר לו ל בטלפון כי הייתה התגרות מצד המתלונן כלפי הנאשם, טענה אותה הכחיש בבימ"ש (עמ' 55 ש' 17-19), כמו גם העובדה כי טען שלא ראה חבלות על המתלונן (עמ' 58 ש' 14-15), הואיל ומשלא מצאתי מניע פסול בעדותו- אין בפרטים אלה כדי לקעקע אמינותו או התרשמותו ממכלול האירוע.

בנסיבות אלה, מלבד הנאשם והמתלוננים - לא קיימת כל עדות בדבר האירוע האלים גופו, כשיתר הראיות מותירות את כפות המאזניים מאוינות - מקום בו גם למתלונן וגם לנאשם חבלות גופניות וחולצתו של הנאשם אף נקרעה, שני הצדדים הגישו תלונות במשטרה, ולשני הצדדים מניע נקמני.

אדרבא- ככל שקיימות עדויות של עדי ראייה למי מהאירועים היו אלה מטעמו של הנאשם התומכות בגרסתו, וממילא אינן מבססות את ראיות המאשימה.

במצב דברים זה, לא הוכחה אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה

מחדלי החקירה תרמו גם הם להותרת הספק בדבר אשמת הנאשם.

מעדותו של השוטר אלכס וינו (להלן: "וינו"), שהגיע למקום האירוע נשוא האישום השני, עולה כי ראה את המתלונן כשהוא חבול בהתאם לפירוט בדו"ח הפעולה (ת/1), אולם בשום שלב חבלות אלו לא צולמו- לא בהגיעם לשטח ולא בעת שמסר המתלונן תלונתו בתחנת המשטרה (עמ' 27 ש' 14-17), ללא כל הסבר סביר לכך (עמ' 29 ש' 6-8).

יתרה מכך, במעמד זה אמר המתלונן לוינו כי ברשותו הקלטות של איומי הנאשם כלפיו אותן הקליט בשיחה עמו-אולם חרף תיעוד הדברים בדו"ח הפעולה - לא התבקשה מסירת הקלטות אלה, והן לא נבדקו, שוב- ללא כל הסבר (ת/1; עמ' 29 ש' 1-5)

יוער כי שוטר נוסף בשם **ארתור** שהגיע ביחד עם וינו לאירוע כלל לא תיעד את הזירה בדו"ח פעולה מטעמו, כשלדברי וינו די היה בדו"ח הפעולה שלו (עמ' 28 ש' 14-16).

בהגיעו לזירת האירוע לא גבה וינו גרסה מהמתלוננת, אלא רק מהמתלונן, הואיל ולטענתו נזקק רק לגרסתו (עמ' 28 ש' 18; עמ' 29 ש' 16).

בכל הנוגע לעדותם של הילדים בבית - טען כי הדבר לא בסמכותו, וכי הוא העביר את התיק הלאה לחקירות, ומשם אמורים להעביר לגורמי הטיפול השונים (עמ' 28 ש' 24, ש' 26), כשבעדותו הצביע וינו על הסמכות הנתונה לחוקר האחראי בתיק רס"ב אלכס נוביקוב (להלן: "נוביקוב") בנוגע לאופן ביצוע החקירה (עמ' 28 ש' 31).

לעניין חקירת הילדים - העיד נוביקוב כי הפנה לקצין חקירות הממונה שבסמכותו להורות על פיצול חומר החקירה והעברתו לחקירת חוקר ילדים מקום בו סבור שנכון לעשות כן (עמ' 31 ש' 15-16).

מעדותו של נוביקוב עולה כי בהיותו החוקר הממונה על התיק נחשף לכל חומר החקירה (עמ' 30 ש' 9-3).

בכל הנוגע לעדי הראייה שנכחו באירוע וסרבו להעיד, העיד נוביקוב כי הגם שהורה לשוטר עוזיאל גרפי לפנות לעדי הראייה שנקב בשמם הנאשם ולברר מה ראו, ובכלל זה- ש ג, א י, ל כ, י נ ו נ' (שם משפחה לא יודע), הבין תופעה זו על רקע אי רצונם להיות מעורבים בסכסוך ביישוב קטן, ועל כן אף נמנע מזימוןם לחקירה במשטרה (עמ' 30 ש' 24-25; עמ' 31 ש' 3-6; **ת/3; ת/6; ת/2** ש' 5, ש' 20-23, ש' 41, ש' 72).

אף השוטר עוזיאל גרפי מעיד כי אף אחד מעדי הראייה לא רצה להתערב, וסרבו למסור עדות בתואנות שונות (**ת/3; ת/4; ת/5**; עמ' 32 ש' 25-26), כשלדידו לא זימנם לחקירה ולא הפעילו סנקציות לצורך גביית גרסתם הואיל והוא שוטר קהילתי, אינו מפעיל סנקציות, והסתפק במספר בקשות חוזרות ונשנות מעדים אלו כי ימסרו עדות (עמ' 32 ש' 19, ש' 30; עמ' 33 ש' 1-2).

דברים אלו לא רק שחוטאים לתפקידה של המשטרה בברור האמת בהליך פלילי, אלא מהווים שיבוש מובהק של הליכי חקירה והליכי משפט.

התנהלות חסרה זו מתחדדת נוכח העובדה כי עדים מסוימים שסירבו בתחילה למסור עדות -דוגמת ק ול'- הגיעו בסופו של יום והעידו בבימ"ש (**ת/4-ת/5**).

יש לציין כי מנגד- טענותיו של הנאשם כלפי המתלונן, בדבר אלימות כלפי ילדיו הקטינים, כלל לא נבדקו.

מעדותו של נוביקוב עולה כי הדבר לא נחקר הלכה בפועל הואיל וישנו חוקר נפרד לעבירות מסוג זה כשהחלטה להעביר אליו את התיק נתונה בידי ראש לשכת חקירות (עמ' 30 ש' 14-20).

בנסיבות אלה העביר את התיק לעיונו של המנחה המקצועי רפ"ק אשר דותן, האמון על החלטה בדבר פתיחת חקירה בעבירות כלפי חסרי ישע, אולם הוא נעדר סמכות להורות לו לפתוח בחקירה (עמ' 30 ש' 20-22).

זאת ועוד, אליבא נוביקוב - במעמד חקירתו של המתלונן באזהרה גילה כי האחרון מנסה להקליט את החקירה וחקר אותו בחשד לשיבוש הליכים, אולם לא בדק בפועל אם המתלונן הקליט דבר מה אם לאו, והסתפק בהבעת פניו (עמ' 31 ש' 7-11, ש' 31).

לאור האמור, הרי שגרסת הנאשם לא נבדקה כדבעי, לא נגבו הודעותיהם של עדי ראייה רבים שנכחו באירוע, לא בוצע כל עימות בין הצדדים, ולא נבדקה גרסה של מי מילדיהם של הנאשם והמתלוננת.

גרסת הנאשם

מעדותו עולה כי הסכסוך בינו לבין המתלוננת פרץ כשנתיים עובר לגירושיהם בפועל, שהתרחשו לטענתו בגלל התנהגות לא ראויה מצדה, ובכלל זה העובדה כי עבדה בניקיון אצל גברים גרושים באופן לא צנוע ולא מכובד לטעמו (עמ' 43 ש' 17, ש' 21-22).

הנאשם מודה כי הייתה אוירה לא טובה בינו לבין המתלוננת הן עובר לגירושין והן לאחריהם (עמ' 48 ש' 10-11, ש' 25), מודה כי נוהג לשתות אלכוהול, כפעמיים- שלוש בשבוע, אולם מכחיש כי סובל מבעיית אלכוהוליזם, ומכחיש כי היה שתוי באירוע נשוא האישום השני (עמ' 43 ש' 24-27; **ת/2** ש' 63-65).

ברקע לגרסת הנאשם עומדת מסכת של האשמות מצדו כלפי המתלוננים בנוגע לאופן התנהלותם למול ילדיהם הקטינים של הנאשם והמתלוננת, ובכלל זה - הכאתו לכאורה של המתלונן את בנו הקטן ונגיעה בבנותיו הקטינות באופן שאינו הולם את ערכי החברה החרדית (אך לא באופן המגבש אחריות פלילית), טינה שחש כאמור כלפי המתלוננת על כי עברה להתגרר עם המתלונן בטרם התחתנו כדת וכדין, אף זאת בניגוד להלכה היהודית, והאשמתה בכך שמסיעה את הילדים ברכב בהיותה ללא רישיון נהיגה (עמ' 40 ש' 22, ש' 24-25; עמ' 41 ש' 6-8, ש' 10-13, ש' 15-19; **נ/1** ש' 6-8; **ת/2** ש' 3-4).

לאור כל האמור, פנה הנאשם למנהל מחלקת הרווחה במועצה המקומית בא על מנת שיפנה למתלוננים ויבדוק את התלונות (41 ש' 12-13, ש' 21).

מעדותו של ע"ה/4-א א (להלן: "א"), מנהל מחלקת הרווחה בא, עולה כי מכיר את הנאשם ומשפחתו (עמ' 59 ש' 17; עמ' 60 ש' 6) ומאשר כי הנאשם התלונן בפניו בדבר הכאת ילדיו ע"י המתלונן, נגיעותיו בבנות, וכן מתן רשות לאחד הבנים לנוהג ללא רישיון (עמ' 59 ש' 19-22, ש' 24-25) ובתגובה לכך- הפנה א עובדת סוציאלית למשפחה על מנת שתבחן את התלונות.

מעדותו עולה כי הגם שהעו"ס חזרה "בתחושת בטן מאוד לא טובה" הרי שבהעדר ראיות לטענות הנאשם- נפסק הטיפול ולא הוגשה תלונה למשטרה, כשבמקביל הוצא לנאשם צו הרחקה מהיישוב באותה תקופה (עמ' 59 ש' 26-28, ש' 30).

בחנית גרסאות הצדדים, לאור גרסאות העדים הנוספים בתיק, לא רק שאינה מוכיחה התנהגות אלימה של הנאשם כלפי מי מהמתלוננים, אלא מגבשת אינדיקציה ממשית לנקמנות והתנהגות אלימה דווקא מצדם - כלפי הנאשם.

כך למשל העובדה לפיה שלחו מכתב למועצה המקומית ובו דרשו כי הנאשם יפוט, וכל זאת בגין טענות לא מבוססות, בלשון המעטה, ואף שגויות לחלוטין, ובכלל זה היותו אלכוהוליסט ובעל עבר פלילי, הינה מטרידה ומעידה כי אף לא טמנו ידם בצלחת.

יתרה מכך, מעדותיהם של אנשי החינוך, מורים ומנהלי בי"ס שעבדו ביחד עם הנאשם, עולה כי טענותיהם של המתלוננים לגבי תפקודי אינן נכונות בעליל, וכי הוא עובד מוערך ומסור.

כך, מעדותו של ל עולה כי הנאשם היה עובד טוב ומוערך עמ' 53 ש' 26-29).

אף מעדותו של ע"ה/5-א מ (להלן: "א"), מחנך בבי"ס חב"ד בא וחברו של הנאשם, עולה כי בעת הרלוונטית בו הגיע מכתב התלונה כנגד הנאשם מאת המתלוננים שימש כסגן ראש המועצה ואחראי על מחלקת החינוך, ובתגובה חש צורך לכתוב מכתב תמיכה בנאשם מתוך היכרותו האישית והמקצועית עמו כעובד מסור, המתפקד היטב (עמ' 60 ש' 26-31; עמ' 61 ש' 2; נ/2).

מעדותו של א עולה כי הינו חבר טוב של הנאשם הגם שבתקופה האחרונה אינם מתראים - זאת לאחר שהנאשם עזב את היישוב X על מנת לפתוח דף חדש.

הנאשם מעולם לא גילה התנהגות אלימה מילולית או פיזית, והוא לא ראה אותו תחת השפעת אלכוהול (עמ' 61 ש' 4-5; ש' 7, ש' 9).

עוד עולה מעדותו כי משהגיע מכתבם של המתלוננים לידי- נדהם כי בעטיו של סכסוך משפחתי היא מכפישה את שמו של הנאשם ומנסה לגרום לפיטוריו, והוא אף ערך ברור עם עמיתיו של הנאשם לעבודה בדבר

ההאשמות המיוחסות לו במכתב, אולם הם לא ידעו על כך דבר (עמ' 61 ש' 25; עמ' 62 ש' 3) ומשחש כי נעשה לנאשם עוול - כתב מכתב מטעמו למזכיר המועצה בשבחו של הנאשם לפיו הוא עובד מסור ונעים הליכות.

לעניין זה אף ע"ה/6- הגב' **ס א** (להלן: "ס"), מנהלת ב"ס "Z" לבנות בא (עמ' 65 ש' 5), העידה כי בשנתיים שעבד הנאשם בבית ספרה הוא התגלה כעובד למופת שעשה עבודתו נאמנה, במסירות ובחריצות, שעה שהועסק ע"י ראש המועצה בחמש עבודות על מנת לחסוך כסף וכוח אדם למועצה (עמ' 65 ש' 18-20, ש' 28-32; עמ' 66 ש' 1-8).

עוד עולה מעדותה כי הגם שבתחילה נרתעה מהעסקתו כיוון שהיה אב לבנות בבית הספר, הרי שעד מהרה התבדו חששותיה, והוא התגלה כעובד בעל ערך רב, עד שנאלץ לעזוב לאחר שהתחתן בשנית ועבר להתגורר ב- ---- (עמ' 65 ש' 10-13; עמ' 69 ש' 1-7).

בעדותה שללה ס מכל וכל כי הנאשם הגיע שתוי לעבודה, או כי התנהג לא יפה לבנותיו במסגרת בית הספר (עמ' 68 ש' 3-7, עמ' 13-17).

בדומה לא', אף היא הרגישה צורך לכתוב מכתב למנהל מחלקת החינוך במועצה המקומית, נוכח מכתבם המכפיש של המתלוננים אודות הנאשם (עמ' 67 ש' 18-22), ממנו עולה כי שהנאשם מעולם לא הגיע שתוי לעבודה ולא גילה התנהגות אלימה, כי אם אדרבא- היה עובד מסור, עטור שבחים, נוח לבריות ואהוב (**נ/3**; עמ' 67 ש' 23-28).

בשולי הדברים העידה ס אודות שיחותיה האישיות עם הנאשם אף מעבר לשעות העבודה, מהן עלה כאבו על שהמתלוננת הכניסה את המתלונן לגור בבית טרם נישאו (עמ' 70 ש' 20-25), ובכלל זה ניסיונותיה לסייע לו בהשגת שלום בית עם המתלוננת, אותה הכירה באופן אישי, ניסיונות שעלו בתוהו בשל עקשנותה של המתלוננת להתגרש (עמ' 66 ש' 11, עמ' 28-32; עמ' 71 ש' 4, עמ' 9-11),

הפער בין מכתבם של המתלוננים לעדויותיהם הנ"ל של עדי ההגנה, מעלה כי ייתכן שיש רגליים לטענות הנאשם בדבר מניע של נקמה מצד המתלוננים כלפיו וניסיונות להתנכל לו, תוך העלאת טענות בעלמא, ובהעדר כל ביסוס.

לכך יש להוסיף את עדות של ל וק' מהן עולה אלימות פיזית מפורשת של המתלוננת כלפי הנאשם, ובכלל זה טריקת דלת הרכב בחוזקה על רגלו ודחיפתו אל מחוץ לבית- כל זאת מבלי שהייתה כל תגובה מצד הנאשם לכך, וללא כל עדות בדבר איומים שנשמעו מפיו במי מהאירועים.

העובדה לפיה ממזכר מאת השוטר גרפי עולה כי חלק מעדי הראייה דיווחו על התגררות מילולית מצד המתלונן כלפי הנאשם באירוע (ת/3; ת/5)- רק מחדדת את המסקנה כי להתרחשות קדמה התנהלות בעייתית מצד שני

הצדדים, באופן שאף מטיל ספק בשאלה מי יזם את התקיפה, ומשווה לאירוע לכל היותר אופי של תגרה, בעלת נופך הדדי.

למען הסר ספק יובהר כי גם בגרסת הנאשם עולות סתירות, היא בעייתית לעיתים ומהתנהגותו עולה גוון מפליל.

כך למשל העובדה לפיה מיהר לעזוב את זירת האירוע עוד טרם הגעת המשטרה למקום, והסתלקותו מהבית עובר להגעת השוטרים לחפשו בביתו, בסמוך לאחר האירוע, תוך הותרת דלת הכניסה פתוחה לרווחה- באופן לפיו התרשמו השוטרים כי נמלט מהבית (**ת/1**; עמ' 27 ש' 18-19).

בנוסף, בתחילה אינו יודע לומר מדוע לא הזמין משטרה למקום, ובהמשך טען כי כשלטענתו- היה נבוך ונדהם מכך שהמתלונן התקשר למשטרה, בעוד שהוא הקורבן, וברח מהמקום בגלל התנהגותו האלימה של המתלונן כלפיו, ורק למחרת ניגש להגיש תלונה בתחנת המשטרה כיוון שבערב היה בארוחת ערב משפחתית אצל אחותו (**נ/1** ש' 20-21; עמ' 49 ש' 9-11, ש' 13-17, ש' 20-24).

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי לאחר שהפרידו בינו לבין המתלונן- עשה המתלונן לעברו תנועת של "חכה", עם היד בטרם התקשר למשטרה, ובחקירתו 3 ימים לאחר מכן מסר כי בנוסף לכך סימן לו המתלונן סימן סביב הגרון (**ת/2** ש' 21), אולם לא חזר על דבר מאלה בעדותו בבימ"ש (**נ/1** ש' 19).

זאת ועוד, מגרסתו של הנאשם עולות תחושות קשות ומובהקות של כעס מצדו כלפי המתלוננת, והוא אף מודה כי הגיע לביתה למעצר פעמיים כנ"ל חרף יחסים מתוחים ביניהם.

אף הודאתו בכך שנוטה לשתות אלכוהול לעיתים תכופות, כפי שעולה מעדויות נוספות של מקורבים ושל המתלוננים עולה בקנה אחד עם אפשרות להתנהגות אלימה וחסרת עכבות מצדו.

לא נעלמה מעיני אף עדותו של ל, שהינו עד אובייקטיבי כאמור, לפיה הנאשם מלכתחילה הגיע באישום השני באופן יזום לביתם של המתלוננים (שאינו בקרבת ביתו או בית הכנסת שלו), החל את העימות המילולי עם המתלונן, ואף יצא בשנית מהרכב תוך שהוא צועק "אני אראה לכם מה זה" תוך שהוא מתקדם לעבר המתלוננים ונעצר רק ע"י הבחור במקום - באופן שמעיד שהנאשם וודאי אינו "טלית שכולה תכלת".

גם החבלות אותן ראה השוטר וינו על גופו של המתלונן מיד לאחר האירוע המעידות לכל הפחות על חילופי מהלומות הדדית בין השניים, ואינה מתיישבת עם טענת הנאשם לפיה רק הוא הוכה ע"י המתלונן.

בנוסף, בעדותו של הנאשם עולות סתירות ואי התאמות, דוגמת גרסתו במשטרה לפיה המתלוננת העלילה על נ עלילות שווא לפיהן היה אלים כלפיה וחשה מאוימת ממנו (**נ/1** ש' 5), באופן שאינו מתיישב עם העובדה לפיה נ

הורשע בבימ"ש הלכה למעשה בעבירות אלה ואף הוצא נגדו צו הרחקה (ת/4; עמ' 43 ש' 28-30; עמ' 44 ש' 1-5, ש' 15-17).

בעניין זה אף מסר הנאשם כי נ הגיש כביכול תלונה נגד המתלונן במשטרת אריאל בגין הכאת האח הצעיר כשבפועל - ואין כל תלונה כזו (עמ' 44 ש' 21-25).

עוד מעלה הנאשם טענות בעלמא לפיהם למתלוננת קשרים חברתיים עם שוטרים במשטרת אריאל וקדומים, והם שסייעו לה בתיק דנן והדריכו אותה מה לעשות על מנת להעליל עליו עלילות (עמ' 44 ש' 28-31; עמ' 45 ש' 1-3; עמ' 47 ש' 15-18).

באופן דומה לא סבירה גרסתו לפיה למרות שלטענתו התייחסו המתלוננים לילדיו באופן פוגעני, והוא אף הגיש תלונה למחלקת הרווחה של המועצה בגין כך - לא עשה דבר משראה כי בחלוף הזמן הטיפול לא מתקדם, חרף העובדה כי סבור שהמתלונן פוגע במי מילדיו (עמ' 45 ש' 4-26).

ביחס לאירועי כתב האישום - מכחיש אותם הנאשם מכל וכל וטוען לעלילה מתואמת כלפיו כאשר בהיותם בני זוג הגרים בבית אחד - והייתה למתלוננים הזדמנות לתאם גרסאותיהם בעניין זה (עמ' 47 ש' 1-5, ש' 8; עמ' 49 ש' 1-5).

גרסתו זו אינה מתיישבת עם העובדה כי גרסאותיהם בדבר התקיפה נמסרו ע"י המתלוננים מיד לאחר האירוע בשטח, וכי מדובר באירוע אותו יזם הנאשם - בכך שהגיע מיוזמתו וללא הודעה מוקדמת לביתם של המתלוננים (עמ' 47 ש' 9-12).

זאת ועוד, בפי הנאשם לא היה הסבר לכך שחרף טענתו בדבר עלילה מצד המתלוננים כנגדו (עמ' 48 ש' 18-19, ש' 27-28) - הם העידו רק אודות תקיפתו את המתלונן, ולא ייחסו לו גם את תקיפת המתלוננת באירוע - באופן שאינו מתיישב עם רצון "לעבות" את התלונה נגדו ולהשחיר את פניו (עמ' 49 ש' 6-8).

אף גרסת הנאשם לפיה כביכול נרתע מפגישה עם המתלונן בשל פחדו ממנו (ת/2 ש' 11-13) - אינה מתיישבת עם התנהלותו של הנאשם באישום השני, עת הגיע מיוזמתו לביתם של המתלוננים והחל עימות מילולי עם המתלונן (עמ' 46 ש' 4-21).

סתירה נוספת עולה נוכח עדותו במשטרה לפיה חוץ מהביקור ביחד עם ק לא היה בביתה של המתלוננת, לעומת עדותו בבימ"ש כאמור לפיה הגיע לביתה אף ביום החתונה (ת/2 ש' 69-70).

עם זאת, אין בבעיות אלה בגרסת הנאשם כדי למלא את החסר בתשתית הראייתית של המאשימה, אפילו היו אלה שקרים בוטים וגסים, ואין בהן כדי לתקן את מחדלי החקירה הנ"ל - שיש בהם כדי

לפגוע באופן ניהול ההליך ובהגנת הנאשם.

הוכח בפניי כי הנאשם היה אמוציונאלי בכל הנוגע ליחסיהם של המתלוננים, ואף קילל וגידף, אולם לא הוכח בפניי כי נהג כלפיהם באלימות מילולית או פיזית המגיעה כדי אחריות בפלילים.

בכלל נסיבות אלה גם לא מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת תגרה.

7. נוכח כל האמור, נשאר בליבי ספק סביר בנוגע לאופן קרות האירועים, נסיבות ועובדות המנויות בכתב האישום ועל כן הריני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

8. זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"א אלול תשע"ז, 12/09/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת